

0131 – 31. januar

Når han (Talsmannen) kommer, skal han overbevise (sv: straffa = irrettesette) verden ... (sv: för) om rettferdighet, fordi jeg går til Faderen. Joh 16: 8, 10.

Hva betyr dette? «Om rettferdighet, fordi jeg går til Faderen»? Ånden skal «straffa» eller overbevise verden om rettferdighet – og forklaringen er: fordi jeg går til Faderen! Her kan alt synes temmelig gåtefullt. Derfor skal vi være desto mer nøye med at vi får den helt rette oppfatningen av hva vår kjære Herre har ment med dette.

Jeg har kanskje tidligere sett dette skriftordet utlagt, og trodd jeg har forstått det så godt at det ikke skulle være mer å søke i dette. Likevel kan det ennå ligge store dybder og skjulte herligheter her.

Ennå en gang vil jeg bli stille framfor Kristi åsyn mens han taler disse ordene, og høre dem fra hans egen munn: Om rettferdighet, fordi jeg går til Faderen.

Hva betyr dette? Hva betyr «straffas» eller overbevises* om rettferdighet? Og hvor uforståelig er ikke det Herren tilføyer som forklaring: for jeg går til Faderen? Likevel er det nettopp denne tilføyelsen som kaster lys over alt sammen. For hva ligger det vel i dette at Kristus går til Faderen? Hva annet taler dette om enn nettopp hans forsoningsdød?

[* Et ordspill i gr. språket som kan bety begge deler. Budskapet taler om å holde menneskene ansvarlige overfor syndens, rettferdighetens og dommens innerste vesen, som Talsmannen da vil åpenbare klart for dem.]

Kristus talte jo nemlig disse ordene da han skulle gå til sin store lidelse, idet han tok avskjed med disiplene sine den siste kvelden før hans forsoningsdød. Da er det helt klart hva disse ordene betyr: Jeg går til Faderen. Det vil si: Jeg går nå for å fullbyrde det store oppdraget som gjorde at jeg kom til verden. Nå går jeg opp for å utgyte mitt blod for verdens synder. Altså akkurat det samme som han sa samme kvelden, da han innstiftet nattverden: Mitt blod utgytes til syndenes forlatelse.

Det vil si: Jeg går nå, som den rette yppersteprest, med dette mitt blod, inn i den helligdommen som ikke er gjort med hender, inn i selve himmelen. Jeg går for å forsone alle mennesker med Gud, for å fullbyrde en «evig forløsning» fra synden og forbannelsen, en «evig rettferdighet» for alle mennesker. Ja, for evig å være for Guds åsyn i deres sted.

Kort sagt: Jeg går for å fullbyrde alt som ble lovet fra verden ble skapt: Knuse slangens hode, lege det syndefallet ødela, gjenopprette den tapte arveretten og barnekåret hos Faderen. Jo, nå kan vi se sammenhengen i disse ordene: om rettferdighet – fordi jeg går til Faderen.

Dette er jo hele Skriftens store hovedlære. Allerede i Det gamle testamente sier Jesaja klart og tydelig: «Herren kastet alle våre synder på ham. Og ved at de kjenner ham (det kjennskap han ved sin Hellige Ånd gir oss) skal han, min tjener, den rettferdige, gjøre mange rettferdige. For han bærer syndene deres».

Legg merke til disse ordene! Er det ikke akkurat det samme Herren selv sier? Han skal bære syndene deres, han er såret for våre overtredelser. Derfor skal han rettferdiggjøre de mange. I Dan 9 sier

engelen Gabriel at ved at Kristus dør og gjør soning for hele verdens misgjerning, skulle han også «føre fram en evig rettferdighet».

Og i Det nye testamente stråler jo rettferdighetens sol ennå klarere fram. Der sier Paulus klart og tydelig: «Ham som ikke kjente til synd, gjorde Gud til synd for oss, for at vi skulle bli Guds rettferdighet i ham». Han er «gitt for våre overtredelser og oppreist til vår rettferdiggjørelse». Alt sammen taler jo klart og tydelig om det samme som Kristus sier her: «om rettferdighet, fordi jeg går til Faderen»!

Alle disse mange og tindrende klare bibelordene har kanskje tidligere sagt det samme til oss, som det Kristus taler til oss i dag med sitt korte og gåtefulle ord. Men nå ser vi tydelig meningen hans med dette. Og da blir det ennå herligere å høre ham selv med sterk, triumferende røst uttale: Om rettferdighet, fordi jeg går til Faderen.

Jeg, – jeg – går til Faderen –! Det skal være hele verdens rettferdighet. At jeg utgyter mitt blod for verden, at jeg som yppersteprest går til Faderen med mitt eget blod, – det skal bli menneskenes nye og eneste rettferdighet som gjelder for Gud!

Men hva betyr så «rettferdighet»? Rettferdighet er jo egentlig det at hver eneste en av oss har gjort alt det som loven krever! En slik rettferdighet, sier altså Kristus, skal verden få ved at jeg går til Faderen. Og utelukkende på denne måten.

Å, Gud, full av nåde! Å, Frelser, full av nåde! Her ser vi hva vår kjære Herre mente da han den samme kvelden sa: For deres skyld helliger jeg meg. Her synes alvoret og virkeligheten i at Kristus er den andre Adam, å tre klart fram. At slik som det er ved den enes ulydighet vi alle er blitt syndere, slik er det også bare ved den enes lydighet vi alle blir rettferdige.

Dette er den store hovedsaken som vi alltid, ja, alltid må ha for øye; at Kristus kom til jorden for å leve et liv i vårt sted! At han var oss i alt det han var og gjorde og led her på jord. Var vår stedfortreder og mellommann, vår andre Adam. I vårt sted levde han livet overfor loven og sin Far. I vårt sted bestod han prøven. I vårt sted gjorde og led han det vi burde ha gjort og lidd. Ja, så fullstendig i vårt sted, som om vi selv hadde gjort det.

Dette er hele evangeliets kjerne og gylne klenodie. Vårt store, hellige frelsesmysterium som åpner seg tindrende klart gjennom disse Kristi dyrebare ord: Om rettferdighet, fordi jeg går til Faderen.